

Đề bài

Kể lại một giấc
mơ, trong đó em
được gặp người
thân đã xa cách
lâu ngày.

Bài làm

Những giấc mơ là những phút giây tuyệt vời giúp ta được sống với những điều mà cuộc sống đời thường không đem lại. Tôi cũng đã mơ rất nhiều. Để lại cảm giác đẹp đẽ nhất cho tôi là lần mơ được gặp ông ngoại thân yêu. Đó là một giấc mơ thần tiên, tuy ngắn ngủi nhưng đầy xúc động.

Hôm đó, tôi học rất mệt nên đi ngủ sớm. Lên giường nằm, tôi thiếp đi ngay. Tôi thấy mình chìm đi, chìm đi trong mênh mông bóng tối...

Bỗng trước mắt tôi hiện ra khu vườn rất quen thân... Tôi ngỡ ngàng nhìn xung quanh. Đúng là khu vườn ấy rồi! Khu vườn thân thương của nhà ông ngoại. Góc vườn là cây khế ngọt ông thường hái cho tôi ăn. Lá cây vẫn xanh mướt và trên cành xuất hiện những quả khế xanh xanh trông như những chùm sao nhỏ. Giữa vườn là cây hồng xiêm, cây mà ông ngoại cưng nhất. Rồi hai cây bưởi mẹ con, cây liễu lá dài đến cây xoài đang trổ hoa, cả chỗ rau ngải cứu mọc sát đất,... vẫn nguyên như lúc tôi còn bé, ở dưới quê với ông bà. Trong khu vườn này, tôi đã cùng ông chăm sóc những cây xanh cho chúng lớn, ra hoa, kết quả. Ông dạy tôi biết giá trị của lao động, đó là niềm vui, niềm tự hào khi thấy cây mình bỏ công chăm sóc cho ra những trái ngọt đầu tiên. Nhìn khu vườn, bao nhiêu kỷ niệm với ông ngoại lại ùa về trong tâm trí tôi.

Bất giác, tôi cất tiếng gọi thật to “Ông ơi! “Ông ơi!”. Ông tôi thong thả bước ra từ những lùm cây rợp mát. Không tin vào mắt mình, tôi đưa tay lên dụi. Ông lại gần tôi âu yếm: “Bé Cún của ông, ông đây mà”. Đúng là giọng nói thân thương của ông rồi. Giọng nói tưởng đã mất đi, tưởng chẳng bao giờ tôi được nghe lại bây giờ lại trở lại bên tôi. Tôi nhào vào lòng ông, khóc thật to. Ông xoa đầu tôi thật nhẹ: “Cháu đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, ông ở đây mà”. Tôi ngẩng mặt nhìn ông. Tóc ông vẫn bạc trắng. Da mặt hồng hào và nụ cười móm mém, nhất là đôi mắt – đôi mắt ông hiền hậu, nhân từ quá...! Ông tôi vẫn như xưa, chẳng chút nào thay đổi. Tôi sung sướng dụi mặt vào người ông rồi líu lo kể những chuyện nhà chuyện lớp. Ông lắng nghe những câu chuyện trẻ con của tôi với một vẻ độ lượng vô cùng. Nghe xong, ông dặn tôi phải ngoan ngoãn, chăm học và nếu rảnh thì thỉnh thoảng đến thăm bà. Tôi chột nhói lòng khi nghĩ đến bà. Từ ngày ông đi, bà trở nên lặng lẽ hơn, bà thường quanh quẩn trong khu vườn ông để lại và thường kể chuyện về ông cho chúng tôi nghe... Tôi rơm rớm mắt nhìn ông khẽ “Dạ!”.

Gương mặt ông chột nhòa đi trước mắt tôi và giọng mẹ vang lên gọi tôi dậy chuẩn bị sang thăm bà! Tôi thoáng ngỡ ngàng rồi sung sướng bật dậy chạy ùa xuống nhà...